

עפ"ת 1393/07/18 - שמואל אריה אזואלוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 1393-07-18 אזואלוס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	שמואל אריה אזואלוס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

מסקנה

ערוך על פסק-דין של בית משפט השלום לתביעה בירושלים (כ"ב השפוט שרית זוכובצקי-אורי) בת"ד 6069-01-17 מיום 8.5.2018.

1. **פסק דין בודל 6069-01-17** הרישית בית המשפט קמא את המערער בעכירות של נהיגה בקלות ראש, עכירה לפי סעיף 2(62) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; סיכון הרגל ורן שתצה במעבר חציה (נסיבות מחמירות), עכירה לפי תקנה 6א7 לחקנות התעבורה, התשכ"א-1961; והתנהגות הנוגרת חזק, עכירה לפי תקנה 11(1) לחקנות התעבורה.
2. לפי המעבדות שלא היו נשיות במחלוקת, מיום 14.7.2016 בסמוך לשעה 19:20 בערב, נהג המערער ברובוב ברחוב עזריאל התקריב לצומת עם רחוב מילקין, המערער נכנס לצומת בנוסיעה רצופה חוץ פניה ימנית. אותה שעה החלה הולכת רגל לחצות את הכביש ברחוב מילקין במעבר חציה. בכביש שנס מספר מעברי חציה. הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה הקרוב למדרכה מצד ימין של המערער. המערער לא הבחין בהולכת הרגל מבועד מועד ובלם את רכבו בחזקה כדי להימנע מהתנגשות בה.
3. בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין כי הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה ממשל, כי עובר להנעת רכבו של המערער למעבר החציה הייתה הולכת הרגל באמצע של מעבר החציה; וי למען ההוכחות אין לקבוע שהיה מעט שיר בין הרכב להולכת הרגל, אך בשל בלימת החירום של המערער הולכת הרגל נפלה ונהרגה. בית המשפט קמא הספיק וקבע כי חורף המעבדה שלא היה מעט שיר בין הולכת הרגל לרכב עסקין בחטאת דורסס, שכן הולכת הרגל נפגעה כתוצאה מאופן נהיגת האנש.
4. עוד קבע בית המשפט קמא כי גם אם התקבל גרסת המערער, לפיה "לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל כיוון שכל חלקו הימני של מעבר החציה היה מוסתר מעיניו בשל אנשם שעמדו על המדרכה הרי שחובת הזהירות המוטלת עלי מחיבת אותו לנהוג בזהירות באופן שיוכל לעצור קודם מעבר החציה ולא בלילמת חירום שתוביל את חולן הרגל שעשע לחצות במקום" (עמ' 8 להכרעת הדין).
5. מיום 8.5.2018 נגזר דטל של המערער לפסילת רישון נהיגה למשך 30 יום; 80 שעות שירות לתועלת הציבור, קנס ופסילה על תנאי.
6. על הכרעת הדין ועל גזר הדין השע המערער הנכתי.

הערעור

7. בהערוט טען המערער שח טענות עקירות בנוגע להכרעת הדין. האחת, כי נוכח העובדה שהמערער בלם את רכבו ולא נגרם נזק בין הולכת הרגל לרכב, לא היה מקום להרשיע בעכירות שחשחו לו. השנייה, כי נוכח שדה הראייה החסום בחלקו, לא הייתה כל רשלנות בהניטול של המערער. המערער הדוש כי לא עשע מדידות של שדה הראייה, ולכן נפקות ראיותיו לטובתו. המערער הבהיר כי הוא אט חולק על ממצאי העובדה של בית המשפט קמא, אך לטענות המסקנות המטטות מממצאים אלו צריכת להיות שונות. באשר לגזר הדין, טען המערער כי יש להקיל בו מנח המעבדה שלא נגרמו להולכת הרגל נזק קוף. נוכח העובדה שהמערער החליט לטעון את הפגיעה בה.
8. מנגד, כ"ב המדינה טען כי דין הערעור להידחות. לטענתו, המדובר לאמחט של דבר בקרעור על קביעת ממצאים שבעובדה, שאין מדרכה של עיראת הערער להחערב בהם. כ"ב המדינה הדוש את העובדה שהולכת הרגל נמצאה במרכז מעבר החציה בעת שהמערער בלם את מכוניתו, ואת הקשר הסיכוח בין נהיטול של המערער לבין נפילתה של הולכת הרגל. כ"ב המדינה הספיק וטען כי למערער לא נגרם כל עיוות דין מכך שלא נערכה בדיקה של שדה הראייה על ידי בחון תמונה, שכן בית המשפט קמא ציא מנקודת הנהג עובדתית, המקבילת את טענות המערער לענין המגבילה בשדה הראייה.

דין ודבר

9. דין הערעור להידחות. הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין.
10. בנוסבות המקרה לא ניתן לקבל את הטענה שהולכת רגל, הנמצאת באמצע מעבר חציה, היא הולכת רגל שהמערער לא היה צריך לראותה, ולא ניתן לקבל את הטענה שהסחרת שדה הראייה על ידי חולל רגל שעמדו על המדרכה, יש בה כדי לשנות מהמסקנה האחרת.
11. בית המשפט קמא דרש לטענות המערער לפיון המגבילה בשדה הראייה היא שגרמה לכן שהבחין בהולכת הרגל רק בהחלה באמצע מעבר החציה. וראה לנגדו, ובדו, לדחותה. כדבר בית המשפט קמא - "גם אם קבל את גרסתו של האנש כי לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל כיוון שכל חלקו הימני של מעבר החציה היה מוסתר מעיניו בשל אנשם שעמדו על המדרכה הרי שחובת הזהירות המוטלת עלי מחיבת אותו לנהוג בזהירות באופן שיוכל לעצור קודם מעבר החציה ולא בלילמת חירום שתוביל את הולך הרגל שעשע לתפסת במקום.

12. לא כדי היה שם האטס לאחר מעבר החציה הקודם ולפני הקיפול. שומה על האנש שדע כי מעבר חציה לפני, ודע שנסחר מחלק חלקו הימני של מעבר החציה ובדואי כשאנשם רבים עומדים על המדרכה מצדו הימני ועשויים לרדת אל מעבר החציה ולהאט באופן ניכר. ... המעבדה ששדה הראיה חסום אינה מצדיקה פגיעה בהולל רגל או אי מתן אפשרות לחצות בבטחה. הנפוך הוא. שדה ראייה חסום מחייב את הנהג להישמר ולהיותר שמח קיים בהמשך דרכו מכשול. הדברים נכנסים פי כמה כשהמדובר במעבר חציה שטמעד להולל רגל וכשבדרך אנשם רבים העשויים ללל רגל דרדת אל הכביש" (עמ' 7-8 להכרעת הדין).
13. דברים אלו מדברים בעד עצמם. אין כל עילה להתערב בהם. סיודם במסקנת בית המשפט העליון בע"פ 8827/01 **שטרייטס נ' מדינת ישראל** (2003). שהבהירה במפורש כי:
14. "חבת המצות... קימת גם כאשר מקצת מעבר החציה מוסתר מעיניו של הנהג; בין בשל רכב הנהג ליד מעבר החציה, בין בשל רכב אחרים המסועים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החציה ובין משל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היה המוטלת על הנהג לצפות כי באותו 'שטח מח' שסצר במעבר החציה עשע להמציא חול רגל - חולן רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החציה יכללו את נטייתם כי שלא יפגעו מ ואפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר" (שם, בפסקה 29 לפסק-הדין).
15. בנוסבות אלו, ומשכית המשפט קמא הניח כי אכן, כטענת המערער, לא היה לו שדה ראייה, הרי אין בעניינו נטם בכך שלא באעץ בטטח מדידות של שדה הראייה, וגם על כך עמד בית המשפט קמא (עמ' 10 להכרעת הדין).
16. אין טענות המערער, לפיון האטג הדורסס "לא התרחשו מולט" (סעיף 28 להודעת הערעור), בשל כך שהמערער הצליח, לטענתו, למנועה, הן טענות שדין להידחות. שכן בית המשפט קמא קבע שקיים סיכוח בין נפילתה של הולכת הרגל לבין נהיטול של המערער, ולכן בנוסבות המקרה אין רבואה בכך שלא התקיים נזק שיר בין הולכת הרגל לרכבו של המערער.
17. נמצא כי אין כל עילה להתערב בהכרעת דטל של בית המשפט קמא.
18. המערער על גזר הדין אין הוא דטל להידחות. בית המשפט העליון הבהיר כי:

"לכל דיוט הוא כי עיראת הערעור תטעט להעניר בגזר הדין שקבעה העיראת הדיוט, ותעשע כן רק מקום בו נפלה בגזר הדין טענת מהותיות הדין או כאשר העונש שנבזר על-ידי העיראת הדיוטות חורג באופן ניכר ממדידות הענישה הראייה או המקובלות בנוסבות דומות... לא מצאיתי כי המקרה דטן נופל בגזר אותו מקרים הריעט המפיקים הענירת בת"ד (הכ"ב השפוט יולי גר"פ 2048/18 **פולר נ' מדינת ישראל** (2018), בפסקה 11 לפסק-הדין).

17. הוא הדין בעניינם. בית המשפט קמא קבע את מוחטו הענישה. שנו בין פסילת המיניטום של 3 חודשים ועד פסילה ארוכה וממושכת. בית המשפט קמא עמד על כך שהאטגנו נגרמה במעבר חציה; על כך שתגובת המערער מנעה תוצאות קשות יותר; על כך שהפגיעה בהולכת הרגל לא הייתה חמורה; על כך שהמערער נעדר גזר תביעה; ועל כך שהמערער הכיט וכנסת לבצע שעות שירות לתועלת הציבור. לאחר שקילת השקולים הללו קבע בית המשפט קמא כי אין מדובר בעניינו ברשלנות ברף הגבוה, אך גם לא ברף הנמוך ביותר. בהתאם, החליט בית המשפט קמא לזוור את דטל של המערער לפיכך. דין הערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין להידחות.
18. המערער שיקד את רישון הנהיגה בהסחרת בית המשפט על דיום 14.2.2018.
19. המערער פעל לענין צו השירות לתועלת הציבור בהתאם לאמור בסעיף 4 לגזר דטל של בית המשפט קמא.
20. המערער יעל לענין צו השירות לתועלת הציבור בהתאם לאמור בסעיף 4 לגזר דטל של בית המשפט קמא. המכירות חשלח העותק פסק-הדין לשירות המבחן ותוודא קבלתה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ט, 13 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.